

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 19-01-2018 r.

Sąd Rejonowy w Koninie III Wydział Rodzinny i Nieletnich w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Karol Dryjański

Protokolant: st. sek. sąd Marzena Kozłowska

po rozpoznaniu w dniu 19-01-2018 r. w Koninie

sprawy z powództwa A. S. (1)

przeciwko D. S.

o uchYLENIE alimentów

oraz z powództwa wzajemnego D. S.

przeciwko A. S. (1)

o podwyższenie alimentów

1. Podwyższa alimenty ustalone wyrokiem Sądu Okręgowego w Koninie z dnia 28.10.2011r. w sprawie IC 657/11 od powoda A. S. (1) na rzecz pozwanego D. S. z kwoty po 250zł. do kwoty po 350zł. (trzysta pięćdziesiąt złotych) miesięcznie, płatne do rąk pozwanego, począwszy od dnia 2.11.2017r. na warunkach jak dotychczas z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat.
2. W pozostałym zakresie postępowanie umarza.
3. Wyrokowi w pkt 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.
4. Odstępuje od obciążania powoda nieuiszczonymi kosztami postępowania

SSR Karol Dryjański

UZASADNIENIE

A. S. (1) wniósł o ustalenie, że jego obowiązek alimentacyjny wobec D. S. określony wyrokiem Sądu Okręgowego w Koninie z dnia 03.10.2011 r., sygn. akt I C 657/11, wygasł z dniem 30.09.2015 r.

W uzasadnieniu powód podniósł, że pozwany w dniu 30.09.2015 r. ukończył szkołę średnią i jest w stanie utrzymać się samodzielnie, natomiast sytuacja materialna powoda pogorszyła się.

W odpowiedzi pozwany D. S. wniósł o oddalenie powództwa A. S. (1), a zarazem wniósł o podwyższenie alimentów od A. S. (1) na rzecz D. S. zasądzonych wyrokiem Sądu Okręgowego w Koninie z dnia 03.10.2011 r., sygn. akt I C 657/11, z kwoty 250 zł do kwoty 750 zł miesięcznie, płatnych na warunkach jak dotychczas. Ponadto D. S. wniósł o zasądzenie od A. S. (1) kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa w wysokości dwukrotności stawki minimalnej.

W uzasadnieniu pozwany zarzucił, że jego obecne wydatki kształtują się na poziomie 1.700 – 2.000 zł miesięcznie, z kolei powód nie wykazał wysokości swoich dochodów i wydatków. Pozwany zarabia wprawdzie 700 zł miesięcznie, jednak studiuje w systemie dziennym i nie ma możliwości podjęcia stałej pracy.

Powództwo A. S. (1) o ustalenie wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego określonego wyrokiem Sądu Okręgowego w Koninie z dnia 03.10.2011 r., sygn. akt I C 657/11, zostało wytoczone również przeciwko P. S. i M. S., jednak w dniu 03.11.2017 r. strony zawarły ugodę, w której ustalono, że obowiązek alimentacyjny powoda wobec P. S. ustał z dniem 01.01.2016 r., a wobec M. S. ustał z dniem 30.09.2016 r. Jednocześnie A. S. (1) cofnął pozew przeciwko D. S..

Postanowieniem z dnia 03.11.2017 r., sygn. akt III RC 189/17, Sąd Rejonowy w Koninie umorzył postępowanie w stosunku do M. S. i P. S. oraz odstąpił od obciążenia stron kosztami postępowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Wyrokiem z dnia 03.10.2011 r., sygn. akt I C 657/11, Sąd Okręgowy w Koninie rozwiązał przez rozwód małżeństwo A. S. (2) i A. S. (1).

Sąd powierzył A. S. (2) wykonywanie władzy rodzicielskiej nad małoletnimi wówczas dziećmi D. S. (ur. (...)), P. S. (ur. (...)) i M. S. (ur. (...)), zastrzegając dla A. S. (1) prawo do współdecydowania w istotnych sprawach dzieci oraz do osobistych kontaktów w terminie i miejscu ustalonym przez strony.

Ponadto Sąd Okręgowy zasądził od A. S. (1) na rzecz D. S., M. S. i P. S. alimenty w kwocie po 250 zł miesięcznie, płatne do rąk A. S. (2), do 20 dnia każdego miesiąca, z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia w terminie płatności.

Wyrok Sądu Okręgowego uprawomocnił się 25.10.2011 r.

dowód: bezsporne

W czasie rozwodu A. S. (1) mieszkał sam. Jego miesięczny dochód netto wynosił 2.000 zł.

W 2014 r. powód złamał obojczyk.

D. S. w czasie rozwodu jego rodziców był uczniem technikum w K..

A. S. (2) w czasie rozwodu zarabiała netto 1.032,34 zł. Jej matka miała wówczas rentę rolniczą w kwocie 750 zł miesięcznie.

dowód: bezsporne, zeznania A. S. (1) k. 38, D. S. k. 38

Obowiązek alimentacyjny A. S. (1) wobec P. S. ustał z dniem 01.01.2016 r., a obowiązek alimentacyjny A. S. (1) wobec M. S. ustał z dniem 30.09.2016 r.

dowód: bezsporne

A. S. (1) ma 45 lat. Z zawodu jest murarzem. Utrzymuje się z prac dorywczych, z których uzyskuje 400 – 500 zł miesięcznie. Powód nie jest zarejestrowany jako bezrobotny.

D. S. jest jedyną osobą pozostającą na jego utrzymaniu.

A. S. (1) utrzymuje się z prac dorywczych, z których uzyskuje 400 – 500 zł miesięcznie. Powód płaci jedynie za energię elektryczną – 50 zł miesięcznie. Ponadto powód płaci abonament radiowo – telewizyjny.

Powód nie ma zobowiązań kredytowych.

A. S. (1) pali papierosy – 20 sztuk dziennie.

dowód: zeznania A. S. (1) k. 38

D. S. ma 22 lata. Mieszka w P. z matką, babcią i dwoma wujami. Ponadto z pozwanym mieszka jego brat, jednak w domu przebywa jedynie w weekendy, gdyż pracuje w delegacji. Wujowie pozwanego utrzymują się z prac dorywczych, a jeden z nich ma nadto zasiłek w wysokości 400 zł miesięcznie. Brat pozwanego zarabia 2.000 zł miesięcznie netto. Matka pozwanego A. S. (2) zarabia 1.400 zł netto miesięcznie. Babcia pozwanego ma emeryturę rolniczą wynoszącą 900 zł miesięcznie.

A. S. (2) boryka się z problemami zdrowotnymi.

Pozwany łoży na pokrycie opłat związanych z utrzymaniem domu jeśli dysponuje wolnymi środkami. Opłaty za energię elektryczną w domu pozwanego wynoszą 400 zł za 2 miesiące. Koszt zakupu opału w okresie od września do czerwca wynosi 500 zł miesięcznie. Matka pozwanego spłaca zakup pieca – raty miesięczne wynoszą 176 zł. Spłata będzie następować jeszcze przez rok. Opłaty za wodę wynoszą 160 zł za 2 miesiące

Pozwany jest studentem trzeciego roku w Państwowej Wyższej Szkole Zawodowej w K. na Wydziale Społeczno – Technicznym, kierunek bezpieczeństwo wewnętrzne. Pozwany studiuje w systemie stacjonarnym. Nauka trwa 3 lata, a zakończenie obecnego roku akademickiego przypada 30.09.2018 r. Zajęcia odbywają się od poniedziałku do piątku.

Pozwany ma problemy ze wzrokiem, które istniały już w czasie rozvodu jego rodziców. Koszt zabiegu niezbędnego w celu umożliwienia pozwanemu wstąpienia do straży pożarnej wynosi 9.000 zł.

D. S. pracuje w sklepie (...) w K. przy ul. (...). Jego wynagrodzenie brutto wynosi 13 zł za godzinę pracy. Miesięcznie pozwany zarabia 712 zł netto.

Pozwany nie ma nikogo na utrzymaniu.

Na dojazdy na studia pozwany wydaje 300 – 400 zł miesięcznie. Odległość między P. a K. wynosi 7 km. Koszt przejazdu autobusem w obie strony wynosi 20 zł, a przejazd promocyjny kosztuje 6,40 zł.

Na wyżywienie powód wydaje 200 – 300 zł miesięcznie.

Koszty utrzymania pozwanego D. S. obejmują ponadto:

- 1) koszty zakupu środków czystości i higieny w kwocie 100 zł miesięcznie,
- 2) koszty zakupu odzieży i obuwia w kwocie 100 zł miesięcznie,
- 3) opłaty za internet – 60 zł miesięcznie,
- 4) opłaty za telefon – 60 zł miesięcznie,
- 5) opłaty związane ze studiami i zakup pomocy naukowych – 50 zł miesięcznie,
- 6) wydatki związane ze sportem i kulturą – 50 zł miesięcznie.

dowód: bezsporne, zaświadczenie k. 32, umowa zlecenie k. 33, aneks k. 34, zeznania D. S. k. 38, zaświadczenie lekarskie k. 41, A. S. (2) k. 43

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Koninie W. P. prowadzący pod sygn. Kmp 29/13 postępowanie egzekucyjne z wniosku D. S. przeciwko A. S. (1) (na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Koninie z dnia 03.10.2011 r. zaopatrzonego w klauzulę wykonalności) wydał w dniu 25.08.2016 r. zaświadczenie o bezskuteczności egzekucji świadczeń alimentacyjnych. W zaświadczeniu wskazano, że kwota zadłużenia dłużnika alimentacyjnego

z tytułu wypłaconych świadczeń z funduszu alimentacyjnego wynosi 2.048,62 zł, a z tytułu należności wierzyciela alimentacyjnego 7.492,57 zł.

dowód: zaświadczenie o bezskuteczności egzekucji k. 30

W Powiatowym Urzędzie Pracy w K. nie ma ofert pracy dla osób wykonujących zawód murarza.

dowód: informacja z PUP w K. k. 42

Sąd dał wiarę zeznaniom powoda i pozwanego, były bowiem spójne i logiczne, nie były przy tym wzajemnie sprzeczne, a pozostały materiał dowodowy nie dał podstaw do zakwestionowania ich wiarygodności. W przypadku zeznań D. S. co do jego potrzeb w zakresie zakupu odzieży sąd uznał jednak, że ta część zeznań zawiera wskazanie zawyżone, nieadekwatne do sytuacji finansowej pozwanego i jego rodziny oraz przeciętnych wydatków w tym zakresie osób w wieku pozwanego i w jego sytuacji materialnej. Dodać należy, że pozwany w żaden sposób nie udokumentował swych twierdzeń w tym zakresie.

Sąd nie dał wiary zeznaniom A. S. (2) w części dotyczącej zarobków D. S., ta część zeznań świadka nie znalazła bowiem potwierdzenia w zeznaniach D. S.. W pozostałym zakresie sąd uznał zeznania A. S. (2) za wiarygodne, w tej części były bowiem spójne i logiczne, a pozostały materiał dowodowy nie dał podstaw do zakwestionowania ich wiarygodności w tym zakresie.

Dokumenty w oparciu o które sąd ustalił powyższy stan faktyczny nie budziły wątpliwości sądu, nie były również kwestionowane przez strony.

Sąd zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 133 § 1 krio rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania.

Zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego (art. 135 § 1 krio).

Zgodnie z art. 138 krio w razie zmiany stosunków można żądać zmiany orzeczenia lub umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego.

Dotychczasowy zakres obowiązku alimentacyjnego A. S. (1) wobec D. S. został ustalony wyrokiem Sądu Okręgowego w Koninie z dnia 03.10.2011 r., sygn. akt I C 657/11. Od czasu wydania tego wyroku upłynęło ponad 6 lat, a w sytuacji stron zaszły istotne zmiany.

D. S. ma obecnie 22 lata. Podobnie jak w październiku 2011 r. uczy się w K., a mieszka w P..

Do niezbędnych kosztów utrzymania pozwanego D. S. należą niewątpliwie koszty jego wyżywienia. Jak wynika z zeznań D. S. wynoszą one do **300** zł miesięcznie. W ocenie sądu wskazanie to jest umiarkowane biorąc pod uwagę wiek pozwanego i jego aktywny tryb życia, nie sposób jednak uwzględnić w tym zakresie wskazań przekraczających twierdzenia samego pozwanego.

W przypadku kosztów związanych z zakupem odzieży i obuwia dla powoda sąd uznał natomiast wskazania pozwanego D. S. za zdecydowanie zawyżone. Pozwany stwierdził w swych zeznaniach, że na zakup odzieży potrzebuje 300 – 400 zł miesięcznie. Zakres potrzeb pozwanego w tym względzie wskazany w jego zeznaniach wyraźnie odbiega od przeciętnych wydatków osób znajdujących się w podobnej sytuacji materialnej jak pozwany. Jednocześnie pozwany nie wykazał prawdziwości swych twierdzeń w tym zakresie żadnymi dokumentami. Fakt, że pozwany studiuje i pracuje nie stanowi w ocenie sądu wystarczającego uzasadnienia dla uwzględnienia twierdzeń pozwanego w

opisywanym zakresie. Uwzględniając całokształt sytuacji pozwanego sąd uznał, że zasadnym jest ustalenie wysokości jego uzasadnionych potrzeb w zakresie kosztów zakupu odzieży i obuwia na **100 zł** miesięcznie.

Suma kwot 300 zł i 100 zł wynosi 400 zł.

Istotne znaczenie dla należytego ustalenia zakresu obowiązku alimentacyjnego A. S. (1) wobec D. S. ma fakt, iż pozwany D. S. mieszka w P., a uczy się i pracuje w K.. Pozwany wykonuje pracę zarobkową w czasie wolnym od zajęć na uczelni, które odbywają się od poniedziałku do piątku. W tej sytuacji zasadnym jest ustalenie, że powód każdego dnia miesiąca przejeżdża w obie strony trasę między P. a K.. Odległość między nimi w jedną stronę wynosi 7 km. Uznając, że pozwany przez 30 dni w miesiącu przejeżdża tę trasę w obie strony raz dziennie, stwierdzić należy, że powód co miesiąc przejeżdża dystans 420 km (30 x 14 km). W tej sytuacji – przy uznaniu za wysoce prawdopodobne, że pozwany musi w związku z nauką i pracą przemieszczać się również na terenie K. – stwierdzić należy, że wskazanie kosztów dojazdów w zeznaniach pozwanego na kwotę do **400 zł** miesięcznie nie jest przesadzone.

Suma kwot 400 zł i 400 zł wynosi 800 zł.

Nie ulega wątpliwości, że do niezbędnych kosztów utrzymania pozwanego należą koszty zakupu środków czystości i higieny. Uwzględniając fakt, iż pozwany uczy się i pracuje, a w swej pracy ma kontakt z klientami sklepu, w którym pracuje, stwierdzić należy, że koszty te wynoszą **100 zł** miesięcznie.

Suma kwot 800 zł i 100 zł wynosi 900 zł.

Powód zamieszkuje stale wraz z 4 pełnoletnimi osobami, generuje zatem około 1/5 kosztów utrzymania mieszkania. Koszty te obejmują:

- 1) opłaty za energię elektryczną - 200 zł miesięcznie,
- 2) koszty zakupu opału – 500 zł miesięcznie,
- 3) spłata zakupu pieca w kwocie 196 zł miesięcznie,
- 4) opłatę za wodę w kwocie 80 zł miesięcznie.

Suma wskazanych wyżej kosztów wynosi 976 zł miesięcznie. Na powoda jako jedną z pięciu osób generujących te koszty przypada około **200 zł**.

Suma kwot 900 zł i 200 zł wynosi 1.100 zł.

Pozwany opłaca telefon i internet, a wysokość opłat z tego tytułu określił w odpowiedzi na pozew na łącznie **120 zł** (60 = 60). Wskazanie to nie jest przesadzone w świetle doświadczenia życiowego, a celowość korzystania przez pozwanego z tych urządzeń jest oczywista.

Suma kwot 1.100 zł i 120 zł wynosi 1.220 zł.

Pozwany nie wykazał żadnymi dokumentami wysokości opłat za studia ani wydatków na zakup pomocy naukowych. Pozwany nie wykazał również częstotliwości ponoszenia opłat uczelnianych na składki, ubezpieczenia wyjazdu. W ocenie sądu – przy uwzględnieniu faktu, iż wskazane wyżej opłaty są ponoszone zwykle raz w roku akademickim, a wydatki na zakup książek i podręczników również ponoszone są zwykle raz na 12 miesięcy, przy ustalaniu kosztów utrzymania pozwanego D. S. należy w tym zakresie uwzględnić kwotę **50 zł** miesięcznie.

Suma kwot 1.220 zł i 50 zł wynosi 1.270 zł.

W ocenie sądu pozwany w odpowiedzi na pozew wskazał zawyżone koszty związane z wydatkami na sport i kulturę. Pozwany określił je na 210 zł miesięcznie. Nie ulega wątpliwości, że z racji wieku i kierunku studiów pozwanego,

ma on potrzeby w zakresie rozwoju fizycznego i kulturalnego, jednak wyniki postępowania nie dały podstaw do uznania, że miesięczny koszt zaspokojenia tych potrzeb przekracza 50 zł. W szczególności należy zwrócić uwagę, że pozwany nie uprawia sportu wyczynowo. Pozwany nie wykazał również jakoby jego potrzeby w zakresie sportu i kultury przekraczały przeciętną miarę.

Suma kwot 1.270 zł i 50 zł wynosi 1.320 zł.

Sąd uwzględnił nadto podnoszony w zeznaniach A. S. (2) fakt, iż pozwany aby dostać się do straży pożarnej potrzebuje zabiegu związanego z jego wzrokiem, którego koszt wyniesie 9.000 zł. Przeliczenie precyzyjnie tego kosztu na średnie miesięczne koszty utrzymania pozwanego jest niemożliwe, jest to bowiem wydatek, którego poniesienie jest konieczne raz w życiu. Jest to jednak wydatek celowy, gdyż otwarcie pozwanemu możliwości wstąpienia do straży pożarnej będzie zgodne z kierunkiem jego nauki i zwiększy jego możliwości samodzielnego utrzymania.

W konsekwencji sąd uznał, że miesięczne koszty utrzymania pozwanego D. S. należy określić na 1.400 zł.

Na obecnym etapie postępowania brak jest w ocenie sądu podstaw do uwzględnienia w tym zakresie kosztów związanych z planowanym podjęciem przez pozwanego studiów w P.. Ich rozpoczęcie nastąpi najwcześniej z dniem 01.10.2018 r., jest to zarazem zależne od wyników pozwanego w nauce i tego, czy za 8 miesięcy będzie on podtrzymywał zamiar dalszej nauki.

Przy ocenie zasadności pozwu wzajemnego nie sposób pominąć faktu, że żądanie D. S. podwyższenia alimentów do kwoty 750 zł zostało zgłoszone dopiero w odpowiedzi na pozew, to jest w dniu 02.11.2017 r.

Wobec ustalenia, że miesięczny koszt utrzymania pozwanego wynosi 1.400 zł, a jego zarobki miesięczne netto wynoszą 712 zł, stwierdzić należy, że rodzice pozwanego są zobowiązani wesprzeć go w ponoszeniu kosztów utrzymania do kwoty 700 zł (1.400 – 700), a przy ich równych udziałach w obowiązku ponoszenia kosztów utrzymania pozwanego, na A. S. (1) i A. S. (2) przypada z tego tytułu obciążenie w kwocie po 350 zł miesięcznie (700:2).

W ocenie sądu powód A. S. (1) jest w stanie wywiązać się z obowiązku alimentacyjnego w tym zakresie. Wprawdzie powód deklaruje dochody z pracy na poziomie ¼ dochodów z czasu sprawy rozwodowej, nie sposób jednak uznać, że w stosunku do sytuacji z października 2011 r. jego zdolności zarobkowe zmniejszyły się w takim stopniu, iż nie jest on w stanie uzyskać co miesiąc kwoty 350 zł w celu wsparcia pozwanego. W szczególności podkreślić należy, że w 2016 r. ustał obowiązek alimentacyjny powoda wobec P. S. i M. S., przez co obciążenie alimentacyjne powoda zmniejszyło się o 500 zł miesięcznie. Co więcej pomimo deklarowanego przez powoda bardzo niskiego poziomu dochodów, nie ma on zobowiązań kredytowych. Jednocześnie powód w bardzo ograniczonym zakresie uczestniczy w kosztach utrzymania nieruchomości, na której mieszka. Dodać należy, że powoda stać na palenie paczki papierosów dziennie. Sąd miał zarazem na względzie fakt, iż powód ma zadłużenie wobec pozwanego i funduszu alimentacyjnego, a w 2014 r. złamał obojczyk, przy tym w Powiatowym Urzędzie Pracy w K. brak jest ofert dla osób z jego zawodem. Pomimo tego, w sytuacji gdy od ostatniego ustalenia alimentów upłynęło ponad 6 lat, a obowiązek alimentacyjny powoda wobec dwojga innych dzieci ustał, podwyższenie alimentów od powoda na rzecz pozwanego o 100 zł należy uznać za uzasadnione.

O odsetkach sąd orzekł na podstawie art. 359 § 2 kc, mając zarazem na względzie fakt, iż pismo zawierające pozew wzajemny wpłynęło do sądu w dniu 02.11.2017 r., a pozwany D. S. nie oznaczył w nim wcześniejszej daty podwyższenia alimentów.

Mając powyższe na uwadze sąd na podstawie powołanych przepisów orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

Sąd w punkcie 2 wyroku umorzył postępowanie w pozostałym zakresie na podstawie art. 355 § 1 kpc, gdyż powód A. S. (1) cofnął pozew w stosunku do D. S., a z pozwanymi P. S. i M. S. zawarł ugodę dotyczącą ustania obowiązku alimentacyjnego.

O nadaniu wyrokowi w punkcie 1 rygoru natychmiastowej wykonalności sąd orzekł w punkcie 3 wyroku na podstawie art. 333 § 1 pkt 1 kpc, zgodnie z którym sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej

wykonalności, jeżeli zasądza alimenty - co do rat płatnych po dniu wniesienia powództwa, a co do rat płatnych przed wniesieniem powództwa za okres nie dłuższy niż za trzy miesiące.

Zgodnie z art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (art. 98 § 3 kpc).

Stronom reprezentowanym przez radcę prawnego zwraca się koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata (art. 99 kpc).

W razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu (art. 100 kpc).

W wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami (art. 102 kpc).

Zgodnie z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

W ocenie sądu obciążenie powoda A. S. (1) zarówno kosztami procesu, jak i nieuiszczonymi kosztami sądowymi byłoby niezasadne. Należy zwrócić uwagę, że odnośnie powództwa wzajemnego A. S. (1) wygrał sprawę w 80% (D. S. żądał podwyższenia alimentów o 500 zł, sąd orzekł o ich podwyższeniu o 100 zł). Pomimo tak znacznej wygranej powód musiałby zgodnie z art. 100 kpc zapłacić pozwanemu 20% kosztów procesu i to wyłącznie dlatego, że powód A. S. (1) zdecydował się działać w sprawie samodzielnie. Z kolei w przypadku powództwa A. S. (1) należy zwrócić uwagę na postawę powoda, który z pozwanymi P. S. i M. S. zawarł ugodę, a w przypadku pozwanego D. S. cofnął pozew, gdy tylko powziął wiadomość, że pozwany kontynuuje naukę. Dodać należy, że powód A. S. (1) znajduje się w bardzo trudnej sytuacji materialnej.

Mając powyższe na uwadze sąd na podstawie powołanych przepisów orzekł jak w punkcie 4 wyroku.

SSR Karol Dryjański